

Arrest

nr. 181 703 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, geboren in 1969, komt op tienjarige leeftijd samen met zijn ouders naar België en wordt toegelaten tot een verblijf.

1.2. Tijdens zijn verblijf in het Rijk wordt verzoeker verschillende malen veroordeeld tot gevangenisstraffen.

1.3. Verzoeker wordt op 5 juni 2009 van ambtswege afgevoerd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 maart 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 25 juni 2014 doet verzoeker een vraag tot herinschrijving. De gevraagde herinschrijving wordt door de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 4 september 2014 geweigerd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 augustus 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens bedreigingen. (PV AN.45.LB.100245/2016 van de politie van FGP Antwerpen.)

Gezien het geweldadige karakter en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.03.2014 dat hem betekend werd op 17.03.2014.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het geweldadige karakter en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd geen termijn voor vrijwillige terugkeer aan verzoekster toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied vrijwillig te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verwerende partij dat “gezien het gewelddadig karakter en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden” niet juist is en zelfs een schending vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er blijkbaar een PV werd opgesteld, dat verzoeker ook schuldig is.

Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van een schending van de openbare orde door verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verwerende partij wordt zelfs niet een verwezen naar wat die “feiten” zijn. Er wordt enkel dat er lastens verzoeker een PV werd opgesteld wegens “bedreigingen”. Er wordt niet nader geduid, noch ten aanzien van wie deze vermeende “bedreigingen” zouden gebeurd zijn.

Er is enkel sprake van een PV lastens verzoeker en niet meer dan dat, waarbij verzoeker eveneens zijn rechten van verdediging kan doen gelden. Hij geniet – tot het bewijs van het tegendeel – het vermoeden onschuld. De houding en de motivering van de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM eenieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd word de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Overigens heeft verwerende partij met geen woord gerept over de volgende punten die in het administratief dossier terug te vinden zijn e waarvan verwerende partij op de hoogte is:

- Dat verzoeker reeds sinds 1979 tot 05/06/2009 (officieel) / tot heden (officieus) ononderbroken in België is (30 jaren (officiële inschrijving) vs. 37 jaren (waarvan 30 jaren officieel en 7 officieus));*
- Dat verzoeker in België al zijn sociale, economische en familiale banden heeft (zo heeft hij hier een Belgische zus [A. A.] (stuk 3), een Marokkaanse verblijfsgerechtigde moeder [G. T.], en verschillende andere familieleden, vrienden en kennissen;*
- Dat verzoeker een drugsverslaving heeft en daardoor maatschappelijk aan de rand van de maatschappij is terecht gekomen, met alle gevolgen van dien inzake inschrijving;*

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker en dat de opgelegde termijn alleszins alles behalve proportioneel kan genoemd worden.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat "verzoekers gewelddadig karakter en de maatschappelijke ernst van de feiten er toe leiden dat betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". In essentie speelt verwerende partij Psycholoog en hanteert een in abstracto redenering (lees: "...geacht wordt (de openbare orde) te kunnen schaden...").

Aan de hand van de lezing van de "motivering" van de aflevering van het inreisverbod van 3 jaren, is verwerende partij blijkbaar in staat de graad en de ingesteldheid van het karakter van verzoeker te definiëren als "gewelddadig" en vervolgens dat verzoeker dan de geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Met andere woorden hanteert verwerende partij een in abstracto redenering en niet een in concreto toepassing van de elementen die in het dossier van verzoeker aanwezig zijn om een inreisverbod op te leggen dat dan ook de proportionaliteitstoets moet doorstaan.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins aannemelijk gemaakt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, noch proportioneel.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Overigens heeft verwerende partij met geen woord gerept over de volgende punten die in het administratief dossier terug te vinden zijn e waarvan verwerende partij op de hoogte is:

- Dat verzoeker reeds sinds 1979 tot 05/06/2009 (officieel) / tot heden (officieus) ononderbroken in België is (30 jaren (officiële inschrijving) vs. 37 jaren (waarvan 30 jaren officieel en 7 officieus));
- Dat verzoeker in België al zijn sociale, economische en familiale banden heeft (zo heeft hij hier een Belgische zus [A. A.] (stuk 3), een Marokkaanse verblijfsgerechtigde moeder [G. T.], en verschillende andere familieleden, vrienden en kennissen (lees: artikel 8 EVRM));
- Dat verzoeker een drugsverslaving heeft en daardoor maatschappelijk aan de rand van de maatschappij is terecht gekomen, met alle gevolgen van dien inzake inschrijving;

Gezien de verstrekking van een inreisverbod (bijlage 13sexies), heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke en disproportionele wijze de bestreden beslissing genomen.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent."

2.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is verweerder van mening dat er grond is tot op het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker zowel voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan als een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt gewezen op de redenen die ten grondslag lagen aan het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek wat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2016 betreft, waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat, en het gegeven dat verzoeker naliet gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2014, hem betekend op dezelfde datum. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald, nu verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en nu gelet op het gewelddadige karakter en de maatschappelijke ernst van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt hiervoor gerefereerd aan het in de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum reeds aangehaalde proces-verbaal wegens bedreigingen.

Verzoeker betwist op zich niet dat er in zijn situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod. Hij betoogt evenwel dat, bij het bepalen van de duur hiervan, niet alle relevante elementen die zijn zaak kenmerken in rekening zijn gebracht, waaronder het gegeven dat hij gedurende 30 jaar legaal in België heeft verbleven (met name van 1979 tot 5 juni 2009) en vervolgens gedurende 7 jaar op illegale wijze (5 juni 2009 tot de bestreden beslissing). Hij wijst er op dat al zijn sociale, economische en familiale banden zich in België situeren. Concreet wijst hij op de aanwezigheid in België van zijn Belgische zus en van zijn Marokkaanse moeder die hier verblijfsgerechtigd is.

Verweerder repliceert op dit punt in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verzoeker stelt verder dat er niet gemotiveerd werd aangaande het gegeven dat hij reeds lang op het grondgebied aanwezig is, dat hij in België al zijn economische, sociale en familiale banden heeft en dat hij een drugsverslaving heeft. Dit zouden de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval zijn waarmee verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Terwijl artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”

Uit voormelde bepaling kan geenszins een motiveringsplicht worden afgeleid, zodat verzoeker niet ernstig kan verwachten dat de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval in de bestreden beslissing moeten worden opgesomd. Inzage in het administratief dossier toont aan dat verwerende partij ervan op de hoogte is dat verzoeker reeds sedert 1979 in België verblijft. Bovendien verklaarde verzoeker dit ook tijdens zijn interceptie door de politie op 18 augustus 2016: “zijn verklaringen interpreteren we als volgt:

Vestiging in België. Zou hier vroeger over legale titel beschikt hebben en heeft die nu niet meer.”

Op 19 augustus 2016 vulde verzoeker bovendien een vragenlijst in. Hij verklaarde andermaal dat hij sedert 1979 in België verblijft, dat hij samen met zijn ouders naar België is gekomen, dat hij tot 2006 een verblijfstitel had, dat hij aan diabetes lijdt, dat hij een vriendin zou hebben en twee kinderen met zijn ex-vrouw, dat hij niemand heeft in Marokko en hij nergens terecht kan.

Uit de interne nota dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat voormelde door verzoeker aangehaalde elementen werden geëvalueerd door verwerende partij, doch dat werd geoordeeld dat de redenen die verzoeker aangeeft geen beletsel vormen voor een terugkeer en geen schending van artikel 3 en 8 EVRM uitmaken.

Daaruit blijkt dat het bestuur weldegelijk rekening hield met zijn verklaringen en de omstandigheden eigen aan zijn specifieke situatie, zoals vereist bij artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor hij niet aantoonde dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat verzoeker economische banden zou hebben met België blijkt overigens geenszins uit het administratief dossier, heeft hij evenmin verklaard en wordt niet aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij zelf voorhoudt, de Nederlandse taal niet optimaal spreekt en dat zijn Nederlandse woordenschat zeer beperkt is (zie e-mail, d.d. 31 augustus 2016).

Verzoeker verwijst verder naar zijn sociale en familiale banden met België, terwijl uit de interne nota blijkt dat werd geoordeeld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Ook de Raadkamer in de beschikking van 1 september 2016 en de Kamer van Inbeschuldigingstelling in het arrest van 8 september 2016 oordeelden in die zin.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen met zijn moeder of zus, daar hij nalaat bewijzen van enige banden van afhankelijkheid voor te leggen. Terwijl het EHRM in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen (en ook tussen broers en zussen) “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Voor wat betreft het betoog dat verzoeker twee kinderen zou hebben, blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald verzoekers verklaringen en de e-mail, d.d. 19 augustus 2016, van de sociaal assistent van het gesloten centrum waar verzoeker verblijft, dat hij sinds 2006 geen contact meer heeft met zijn kinderen en hij hun huidige verblijfplaats niet kent, noch weet hoe hij hen kan bereiken. Derhalve slaagt verzoeker er evenmin in aan te tonen dat hij met zijn kinderen een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven zou leiden.

Hoe dat ook wordt in de interne nota aangaande verzoekers gezins- en privéleven op het grondgebied terecht geoordeeld dat het gegeven dat verzoekers familie legaal in België verblijft hem niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten geen schending van artikel 8 EVRM oplevert, dat verzoeker zijn verblijf reeds sedert 2009 heeft verloren, dat hij in 2014 werd bevolen het grondgebied te verlaten, doch dat hij pertinent weigerde een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf en dat hij meerdere keren veroordeeld werd, wat het inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel maakt.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Louter ten overvloede kan dienaangaande nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van zijn gezins- en privéleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Door louter te betogen de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die het aanricht aan het hele gezin, toont verzoeker de beweerde schending van artikel 8 EVRM niet aan. [...]”

De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vraag rijst of in casu verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bij het bepalen van deze duur alle relevante elementen in rekening heeft gebracht en het evenredigheidsbeginsel heeft geëerbiedigd.

Verweerder – die niet betwist dat verzoeker sinds zijn tien jaar in België verblijft en hier gedurende dertig jaar legaal heeft verbleven tot hij op 5 juni 2009 van ambtswege werd afgevoerd en evenmin betwist dat

verzoekers moeder en zus in België verblijven – betoogt in de nota dat uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht kan worden afgeleid en hieruit niet volgt dat “*de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval in de bestreden beslissing moeten worden opgesomd*”. De Raad wijst er evenwel op dat het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval wel degelijk gepaard gaat met een motiveringsplicht (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900, RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

In ieder geval merkt de Raad verder op dat wezenlijk noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker sinds zijn tien jaar in België verblijft en hier gedurende dertig jaar legaal heeft verbleven tot hij op 5 juni 2009 van ambtswege werd afgevoerd. Op geen enkele wijze blijkt dat zijn langdurig verblijf sinds de kindertijd in België en de aanwezigheid van nauwe familieleden in dit land bij het nemen van de beslissing in rekening zijn gebracht. Het gegeven dat, zoals verweerder stelt in de nota, deze elementen zitten vervat in het administratief dossier zoals dit bestond ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing betekent nog niet dat deze elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod ook effectief in rekening zijn genomen. Er blijkt op geen enkele wijze dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enige afweging in het licht van deze gegevens heeft doorgevoerd. In dit verband merkt de Raad ook op dat verweerder zelf niet aangeeft dat deze ingeroepen elementen inzake een privéleven in België dan geen enkele relevantie hebben wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod derwijze dat deze niet in rekening zouden moeten worden gebracht. Specifiek ook gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van zijn komst naar België, zijn legaal verblijf gedurende dertig jaar in dit land en het gegeven dat zijn moeder en zus hier verblijven, is de Raad ook van oordeel dat minstens een privéleven in dit land werd opgebouwd dat niet in redelijkheid als volkomen “*irrelevant*” kan worden afgedaan.

Verweerder wijst in de nota op het gegeven dat verzoeker op 19 augustus 2016 – oftewel na het nemen van de bestreden beslissing – werd gehoord en hierbij aangaf met zijn ouders naar België te zijn gekomen in 1979, dat hij diabetes heeft en aldus niet kan terugkeren naar Marokko, dat hij een vriendin heeft in Oostende, dat zijn moeder en zus hier verblijven, dat hij twee kinderen heeft in België bij zijn ex-vrouw doch geen adres of telefoonnummer kent en dat hij verder als redenen waarom hij niet kon terugkeren naar Marokko wees op het feit dat hij geen familie heeft in Marokko nu hij in België naar school is gegaan en is opgegroeid en hij geen bindingen meer heeft met Marokko en er nergens meer terecht kan. Verweerder wijst vervolgens op een interne nota van 13 september 2016 (“*evaluatie ingevuld hoorrechtformulier*”) waarbij wordt overwogen dat de door verzoeker op 19 augustus 2016 naar voor gebrachte elementen geen afbreuk doen aan de beslissingen van 18 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar, om te stellen dat verzoekers verklaringen en de omstandigheden eigen aan zijn specifieke situatie wel degelijk in rekening zijn gebracht zoals vereist in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de kennelijke onredelijkheid van het inreisverbod voor drie jaar niet blijkt gelet op verzoekers uiteenzetting van het middel. De Raad benadrukt evenwel dat hij zich, optredend als annulatierechter, in beginsel dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en in het licht van de gegevens waarover het bestuur op dat ogenblik beschikte, of diende te beschikken, dient te beoordelen of het bestuur op wettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verweerder wijst thans op een interne nota van 13 september 2016, oftewel een kleine maand na het nemen van de bestreden beslissing, waaruit alsnog moet blijken dat met de door verzoeker ingeroepen elementen rekening werd gehouden. Hiermee bevestigt hij wezenlijk slechts dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen zonder dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van deze beslissing de mogelijkheid werd geboden op nuttige zijn opmerkingen naar voor te brengen en zonder dat bij het nemen van deze beslissing alle relevante elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod in rekening zijn gebracht en in het licht hiervan een afweging heeft plaatsgevonden. Het gestelde in de interne nota van 13 september 2016 en in de nota met opmerkingen op dit punt betreft een a posteriori beoordeling en motivering die het gebrek aan beoordeling en motivering in het licht van alle relevante gegevens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten. Verzoeker, die op 2 september 2016 reeds huidig beroep instelde, werd aldus ook de mogelijkheid ontnomen om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De handelwijze van verweerder brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Verzoeker kan bijgevolg worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft nagelaten rekening te houden met alle relevante omstandigheden die zijn situatie kenmerken en aldus de voorziene motivering ook niet afdoende is. Het in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS